

Förenklade skyldigheter avseende resolutionsplanering

Sammanfattning

Enligt lagen (2015:1016) om resolution ska Riksgälden – i egenskap av resolutionsmyndighet – upprätta resolutionsplaner för alla institut som omfattas av samma lag. För institut som är av mindre betydelse för det finansiella systemets stabilitet kan Riksgälden i enlighet med förordningen (2015:1034) om resolution besluta om att förenklade skyldigheter ska gälla i fråga om resolutionsplaneringen. Förenklade skyldigheter innebär att vissa undantag kan göras från kraven på innehåll och uppdateringsfrekvens av planerna.

I denna promemoria ges en beskrivning av den metod som Riksgälden kommer att tillämpa för att avgöra vilka institut som kommer att omfattas av förenklade skyldigheter. Metoden innefattar en process i två steg där en bedömning om systemviktighet görs utifrån ett antal – av förordningen angivna – kriterier. Tillämpning av dessa kriterier preciseras i riktlinjer utfärdad av Eba.

I steg ett beaktas tre kvantitativa kriterier – storlek, grad av sammankopplingar samt omfattning och komplexitet. Dessa kriterier sammanfaller i hög grad med de kriterier som ingår i den befintliga modellen (O-SII-modellen) som används av Finansinspektionen för att avgöra vilka institut som ska vara föremål för kapitalbufferten för andra systemviktiga institut. Utfallet av denna modell används för att sortera instituten i tre kategorier: institut som utan vidare prövning bör vara föremål för fullständiga respektive förenklade skyldigheter samt en mellankategori av institut där modellen inte ger någon avgörande besked. För instituten i de första två kategorierna behövs ingen vidare analys.

För instituten i den tredje kategorin utförs däremot en fördjupad prövning där även de andra, icke-kvantitativa kriterierna som inte ingår i O-SII modellen beaktas. Denna fördjupade prövning utgör steg två i metoden och resultatet av den prövningen avgör hur de aktuella instituten kommer att kategorieras, dvs. huruvida de kommer vara föremål fullständiga eller förenklade skyldigheter.

Riksgälden har valt att utforma metoden på i princip samma sätt som den metod Finansinspektionen tillämpar för den motsvarande prövning som inspektionen ska göra vad gäller återhämtningsplaner. Mot bakgrund av återhämtnings- och resolutionsplanernas skilda syften finns dock vissa skillnader i myndigheternas respektive metoder avseende hur institutens kategoriseras.

Beslut om förenklade skyldigheter får när som helst omprövas och Riksgäldens avsikt är att kategoriseringen av instituten ska omprövas åtminstone årligen eller, i förekommande fall, vid en väsentlig ändring i institutens verksamhet, t.ex. vid ett uppköp eller en sammanslagning.

I sammanhanget kan noteras att Eba är skyldig att under 2017 överlämna ett förslag till Kommissionen på tekniska standarder om tillämpning av kriterierna i förordningen om resolution. Beroende på hur dessa standarder slutligen utformas kan Riksgäldens metod framöver komma att behöva ändras.

1. Bakgrund

I maj 2014 antog Europeiska unionens råd och Europaparlamentet krishanteringsdirektivet (direktivet).¹ Genom direktivet etableras harmoniserade regler inom EU för hantering av kriser i kreditinstitut, värdepappersföretag samt vissa koncernföretag (i det följande benämnda företag). Med direktivet skapas ett särskilt förfarande för rekonstruktion och avveckling av sådana företag kallat resolution.

Enligt regelverket är Riksgälden – i egenskap av resolutionsmyndighet – skyldig att upprätta resolutionsplaner för alla institut. En resolutionsplan beskriver huvudsakligen hur ett fallissemang i ett företag kommer att hanteras för att minimera störningar i det finansiella systemet, ekonomin i stort och, om företaget tillhandahåller samhällskritiska tjänster, den fortsatta driften av sådana tjänster. För företag som anses vara av betydande vikt för det finansiella systemet kommer planerna som grundregel att utgå från att företagen ska försättas i resolution vid fallissemang. För företag som i lägre grad anses vara systemviktiga kommer planerna däremot att utgå från att företagen vid fallissemang försätts i konkurs eller likvideras. Eftersom behovet av planering för företag i den senare kategorin är mer begränsat finns enligt regelverket en möjlighet för Riksgälden att tillämpa så kallade förenklade skyldigheter för dessa företag.

Förenklade skyldigheter innebär att resolutionsplanerna inte behöver vara lika omfattande eller uppdateras med samma frekvens som fullständiga planer. Som en konsekvens härav behöver det inte ställas lika omfattande informationskrav på berörda företag jämfört med företag som kommer att hanteras genom resolution. Detta bidrar till att resolutionsregelverket tillämpas proportionerligt för framför allt mindre företag.

Denna promemoria innehåller en beskrivning av Riksgäldens metod för att kategorisera företag utifrån de samhällsekonomiska kostnader som de olika företagens fallissemang sannolikt skulle innebära. Promemorian ger inte slutgiltigt besked om vilka institut som kommer att omfattas av fullständiga respektive förenklade skyldigheter, men bör ge en god vägledning.

2. Rättsliga förutsättningar

Krishanteringsdirektivet har genomförts i svensk rätt i huvudsak genom lagen (2015:1016) om resolution och förordningen (2015:1034) om resolution.

Enligt 3 kap. 1 § lagen om resolution ska Riksgälden upprätta en resolutionsplan för varje institut. För ett institut som tillsammans med andra koncernföretag inom EES är föremål för gruppbaserad tillsyn ska enligt 3 kap. 2 § nämnda lag i stället en koncernresolutionsplan upprättas. I 4 och 5 §§ förordningen om resolution framgår vad

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.

en resolutionsplan respektive en koncernresolutionsplan ska innehålla. Ytterligare bestämmelser om planernas innehåll finns i en delegerad förordning som antagits av Europeiska kommissionen (kommissionen).²

Enligt 10 § förordningen om resolution får Riksgälden göra undantag från kraven på en resolutionsplans eller koncernresolutionsplans innehåll och uppdateringsfrekvens om institutets fallissemang och därpå följande avveckling genom konkurs eller likvidation sannolikt inte skulle få betydande inverkan på finansmarknaderna, andra institut, finansieringsvillkor eller ekonomin i stort (förenklade skyldigheter). Vid prövningen av huruvida ett institut ska omfattas av förenklade skyldigheter ska Riksgälden beakta följande kriterier:

1. arten av den verksamhet som institutet bedriver,
2. institutets aktieägarstruktur,
3. institutets associationsrättsliga form,
4. institutets riskprofil,
5. institutets storlek och juridiska ställning,
6. institutets grad av sammankoppling med andra institut eller med det finansiella systemet i allmänhet,
7. omfattningen och komplexiteten hos institutets verksamheter,
8. eventuellt medlemskap i ett institutionellt skyddssystem eller någon annan form av system för solidariskt ansvar enligt artikel 113.7 i tillsynsförordningen³, och
9. eventuellt tillhandahållande av investeringstjänster eller verksamheter enligt definitionen i artikel 4.1.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU, i den ursprungliga lydelsen.

Om Riksgälden finner att ett institut ska omfattas av förenklade skyldigheter får myndigheten dessutom begränsa nivån på detaljerna i sin prövning enligt 3 kap. 10 och 11 §§ lagen om resolution och 9 § förordningen om resolution av möjligheten att rekonstruera eller avveckla institutet eller koncernen som institutet ingår i. Enligt 11 § förordningen om resolution ska prövningen av om ett institut ska omfattas av förenklade skyldigheter vid behov göras efter samråd med Finansinspektionen.

² Kommissionens delegerade förordning 2016/1075 av den 23 mars 2016 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU med avseende på tekniska standarder för tillsyn som specificerar innehållet i återhämtningsplaner, resolutionsplaner och koncernresolutionsplaner, de minimikriterier som den behöriga myndigheten ska bedöma när det gäller återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner, villkoren för finansiellt stöd inom koncerner, kraven på oberoende värderingsmän, avtalsenligt erkännande av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter, förfarandena och innehållet för anmälningskrav och underrättelse om uppskjutande samt resolutionskollegiernas operativa funktionssätt.

³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

Europeiska bankmyndigheten (Eba) har utfärdat riktlinjer avseende tillämpningen av reglerna om förenklade skyldigheter (fortsättningsvis benämnda riktlinjerna).⁴ I riktlinjerna preciseras hur kriterierna i artikel 4.5 i direktivet, som har införlivats i svensk rätt genom 10 § förordningen om resolution, ska tillämpas. Utöver detta ska Eba enligt artikel 4.6 i direktivet senast den 3 juli 2017 till kommissionen lämna förslag på tekniska standarder avseende tillämpningen av nämnda kriterier.

Punkterna 25–34 i riktlinjerna innehåller ett antal obligatoriska indikatorer som instituten bör bedömas utifrån med avseende på respektive kriterium i 10 § förordningen om resolution. Resolutionsmyndigheterna får dessutom bedöma instituten i förhållande till ett antal valfria indikatorer som anges i riktlinjerna.

I punkterna 7 och 18 i riktlinjerna tydliggörs att det inte fastställs någon viktning för de olika kriterierna eller indikatorerna i direktivet respektive riktlinjerna. Inte heller i lagen om resolution eller förordningen om resolution fastställs någon viktning. I stället ges resolutionsmyndigheterna flexibilitet att tillämpa en viktning, t.ex. en de minimis-viktning för några av kriterierna, om de anser att detta är lämpligt för bedömningen. Vidare får resolutionsmyndigheterna som grund för bedömningen välja att dela in instituten i kategorier med hjälp av de obligatoriska indikatorer som har fastställts för de olika kriterierna (t.ex. storlek och graden av sammanlänkning). Myndigheterna får själva bestämma hur de ska gå till väga vid indelningen i kategorier.

Av punkten 16 i riktlinjerna framgår att det med beaktande av de obligatoriska indikatorerna för något kriterium (t.ex. storlek eller graden av sammanlänkning) ibland kan vara uppenbart att ett instituts fallissemang och avveckling genom normala insolvensförfaranden skulle få betydande negativa effekter på finansmarknaderna, på andra institut, på finansieringsvillkor eller på ekonomin i stort. I sådant fall behövs ingen detaljerad bedömning av institutet utifrån övriga kriterier och indikatorer eftersom det redan står klart att det berörda institutet inte kan omfattas av förenklade skyldigheter.

Enligt punkten 20 i riktlinjerna bör institut som identifierats som globala systemviktiga institut, andra systemviktiga institut eller andra institut i kategori 1 enligt SREP-riktlinjerna alltid omfattas av fullständiga skyldigheter.⁵ Anledningen är att tillämpningen av den gällande metoden för att identifiera globala systemviktiga institut och andra systemviktiga institut i sig visar att sådana instituts fallissemang och därpå följande avveckling under normala insolvensförfaranden sannolikt skulle få betydande negativa effekter.

4. Förhållandet mellan resolutionsplaner och återhämtningsplaner

Lagen om resolution kräver upprättande av resolutionsplaner, vilket är Riksgäldens uppgift, medan kravet att upprätta återhämtningsplaner, vilket är institutens skyldighet

⁴ Riktlinjer för tillämpningen av förenklade skyldigheter enligt artikel 4.5 i direktiv 2014/59/EU, EBA den 16 oktober 2015.

⁵ Riktlinjer om gemensamma förfaranden och metoder för översyns- och utvärderingsprocessen (ÖuP), EBA den 19 december 2014.

under tillsyn av Finansinspektionen, finns i tillämplig sektorlagstiftning.⁶ Syftet med återhämtningsplaner är att möjliggöra för institut att återställa sin finansiella ställning efter en betydande försämring och att därmed säkerställa fortsatt verksamhet. Resolutionsplaner syftar till att avveckla institut på ett sätt som minimerar riskerna för finansiell instabilitet om återhämtning har misslyckats.

Möjligheten att tillämpa förenklade skyldigheter gäller både avseende återhämtningsplaner och resolutionsplaner. För återhämtningsplanerna är det tillsynsmyndigheten som genomför prövningen och fattar beslut, medan det för resolutionsplanerna är resolutionsmyndigheten. De respektive regler som Finansinspektionen och Riksgälden ska tillämpa när de fattar beslut om förenklade skyldigheter grundar sig på samma EU-regler, nämligen artikel 4 i direktivet. Det är samma kriterier som ska beaktas vid respektive myndighets prövning och riktlinjerna gäller både för återhämtningsplaner och för resolutionsplaner. Riksgälden är även skyldig att vid behov samråda med Finansinspektionen kring prövningen. Beslut om huruvida ett institut ska omfattas av förenklade skyldigheter fattas emellertid självständigt av respektive myndighet.

Enligt Finansinspektionens föreskrifter (FFFS 2016:6) om återhämtningsplaner, koncernåterhämtningsplaner och avtal om finansiellt stöd inom koncerner delas instituten in i tre kategorier: institut som har fullständiga skyldigheter avseende återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner, institut som genom ett särskilt beslut av Finansinspektionen får ett mer begränsat undantag från skyldigheterna avseende återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner samt institut som genom ett särskilt beslut av Finansinspektionen får ett mer långtgående undantag. Förenklade skyldigheter beträffande återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner har alltså införts genom bestämmelser om två olika undantagsmöjligheter i de nämnda föreskrifterna.

Kriteriet för att få det mindre långtgående undantaget är att ett fallissemang i institutet enligt ett normalt insolvensförfarande sannolikt kommer att få begränsad inverkan på finansiella marknader, andra institut, finansieringsförutsättningar eller på ekonomin som helhet. För det mer långtgående undantaget är kriteriet i stället att fallissemang hos institutet sannolikt kommer att få ringa sådan inverkan.

Enligt Finansinspektionen kommer bedömningen av inverkan till följd av ett instituts fallissemang likna de bedömningar som myndigheten gör om systemviktighet enligt 5 kap. lagen (2014:966) om kapitalbuffertar (buffertlagen).⁷ Finansinspektionen publicerar årligen utfallet av bedömningen enligt buffertlagen i form av en rangordning med den sammanlagda poäng som Finansinspektionen tilldelar institut under tillsyn utifrån systemviktighet, den så kallade O-SII-listan.⁸ I O-SII-listan ingår alla banker, sparbanks, medlemsbanker, kreditmarknadsbolag och värdepappersbolag som är auktoriserade inom

⁶ Lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse och lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

⁷ Avsnitt 2.2 i promemorian Föreskriftsändringar om förenklade skyldigheter i fråga om återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner, (Dnr 16-3510), Finansinspektionen 6 juni 2016.

⁸ Identifiering av och kapitalbuffertpåslag för övriga systemviktiga företag (O-SII), (Dnr 16-10808), Finansinspektionen den 15 juli 2016.

Sverige.⁹ I den modell som ligger till grund för OSII-listan ingår tre av de nio kriterier som anges i riktlinjerna: storlek, komplexitet och sammanlänkning.

O-SII-listan ger inte någon direkt vägledning om var gränserna går mellan de institut som omfattas av fullständiga skyldigheter och de institut som inte gör det, men används som ett stöd av Finansinspektionen när myndigheten beslutar om vilka institut som kommer i fråga för de två slagen av undantag.¹⁰ Finansinspektionen har dock kommunicerat att ett institut som utifrån rangordningen bedöms tillhöra kategorin övriga systemviktiga institut generellt sett inte borde komma att omfattas av förenklade skyldigheter.¹¹

5. Riksgäldens metodik för kategorisering av institut

Av avsnitt 4 framgår att det finns en nära koppling mellan den prövning som ska göras av Finansinspektionen respektive Riksgälden för att besluta om vilka skyldigheter som ska gälla för återhämtningsplaner och resolutionsplaner. Riksgälden anser att detta i sig talar för att Finansinspektionen och Riksgälden så långt som möjligt bör harmonisera sina metoder för prövning av vilka institut som ska omfattas av förenklade skyldigheter. Att liknande metoder används betyder dock inte nödvändigtvis att myndigheterna kommer att göra samma bedömning av vilka institut som ska omfattas av förenklade skyldigheter. Mot bakgrund av planernas skilda syften kan det tvärtom i vissa fall vara motiverat att myndigheterna kommer till olika slutsatser vid denna prövning.

Finansinspektionen har valt en metod som innebär att instituten delas in i tre kategorier. Indelningen görs till stor del utifrån utfallet av O-SII-listan. Riksgäldens avsikt är att dela in instituten i två kategorier: institut som ska omfattas av fullständiga skyldigheter och institut som ska omfattas av förenklade skyldigheter. På samma sätt som Finansinspektionen avser dock Riksgälden att använda O-SII-listan som utgångspunkt för sin prövning.

Utöver att denna lista utgör en beprövad och allmänt accepterad metod anser Riksgälden att den på ett bra sätt fångar institutens systembetydelse, i meningen att de faktorer som listan grundar sig på är de mest relevanta och har bäst förklaringsgrad avseende systemviktighet. Bedömningen kommer emellertid inte enbart grunda sig på O-SII-listan och de kriterier i förordningen om resolution som inte beaktas i O-SII-modellen kommer också att vägas in. Detsamma gäller de indikatorer i riktlinjerna som inte beaktas i O-SII-modellen. Detta kommer att ske genom en kategorisering i två steg enligt följande.

⁹ Finansinspektionens modell för att utföra systemviktighetsbedömningen enligt buffertlagen (O-SII-modellen) följer den huvudsakliga beräkningsmetod som anges i Ebas Riktlinjer om kriterierna för att fastställa villkoren för tillämpning av artikel 131.3 i direktiv 2013/36/EU (CRD) i samband med bedömningen av andra systemviktiga institut (O-SII), Eba den 16 december 2014.

¹⁰ Avsnitt 2.2 i promemorian Föreskriftsändringar om förenklade skyldigheter i fråga om återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner, (Dnr 16-3510), Finansinspektionen 6 juni 2016.

¹¹ De institut som tillhör kategorin övriga systemviktiga institut brukar benämnas ”O-SII” (Other Systemically Important Institutions) och är för närvarande de fyra storbankerna (Nordea, SEB, Svenska Handelsbanken och Swedbank).

Av de nio kriterier i 10 § förordningen om resolution som ska tillämpas vid prövningen av om ett institut ska omfattas av förenklade skyldigheter bedömer Riksgälden att kriterierna 5, 6 och 7 (institutets storlek och juridiska ställning, institutets grad av sammankoppling med andra institut eller med det finansiella systemet i allmänhet, samt omfattningen och komplexiteten hos institutets verksamheter) är av särskild vikt. Riksgälden bedömer också att det är dessa kriterier som bäst lämpar sig att kvantifiera.

Eftersom de obligatoriska indikatorerna i riktlinjerna för dessa kriterier i hög grad (dock inte exakt) sammanfaller med de indikatorer som beaktas i Finansinspektionens O-SII-modell kommer Riksgälden i ett första steg att kategorisera merparten av instituten utifrån poängsättningen i O-SII-listan. Institut vars poängsaldo överstiger Finansinspektionens tröskelvärde och som kategoriseras som O-SIIs kommer som grundregel inte att omfattas av förenklade skyldigheter. Finansinspektionen har gjort motsvarande bedömning när det gäller återhämtningsplanerna.¹² Likaså gör Riksgälden bedömningen att förenklade skyldigheter kan gälla utan någon vidare prövning för institut som har ett O-SII-poängsaldo understigande ett visst värde.

Det här betyder att de kriterier i förordningen om resolution och de obligatoriska indikatorer i riktlinjerna som inte beaktas i O-SII-modellen får en de minimis-vikt för institut med högt respektive lågt poängsaldo eftersom dessa kriterier och indikatorer inte bedöms kunna påverka utfallet av bedömningen.

Riksgälden anser att denna ansats är förenlig med punkten 16 i riktlinjerna och innebär att beslut kan fattas skyndsamt för de flesta företag som på grund av deras storlek, sammankopplingar, osv. uppenbarligen bör tilldelas de fullständiga respektive förenklade kategorierna. Att avstamp tas i utfallet av O-SII-modellen betyder dessutom att metoderna för bedömning av systemviktighet avseende förenklade skyldigheter till viss del samordnas mellan Riksgälden och Finansinspektionen.

Det andra steget i Riksgäldens metod omfattar institut i mellangruppen vars poängsaldo ligger under tröskeln för O-SII-bufferten men högre än gränsen för när förenklade skyldigheter kan gälla utan någon vidare prövning. För dessa företag anser Riksgälden att O-SII-modellen inte ger en tillräcklig avgörande bild av ett företags vikt för det finansiella systemet och därför måste en fördjupad prövning göras. Vid prövningen kommer de kriterier i 10 § förordningen om resolution som inte ingår i O-SII-modellen, dvs. kriterierna 1–4, 8 och 9, att beaktas och innebär att en heltäckande analys utförs avseende de berörda instituten. Resultatet av prövningen kommer att utgöra underlaget för hur ett institut ska kategorieras: om det ska omfattas av fullständiga skyldigheter eller förenklade skyldigheter.

Riksgälden får enligt 12 § förordningen om resolution när som helst ompröva ett beslut om att ett institut ska omfattas av förenklade skyldigheter. Riksgäldens avsikt är att kategoriseringen av företag ska omprövas enligt den ovan beskrivna metoden åtminstone

¹² Avsnitt 2.2 i promemorian Föreskriftsändringar om förenklade skyldigheter i fråga om återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner, (Dnr 16-3510), Finansinspektionen 6 juni 2016.

årligen eller, i förekommande fall, vid en väsentlig ändring i företagets verksamhet, t.ex. vid ett uppköp eller en sammanslagning.

De formella besluten om förenklade skyldigheter kommer att fattas av Riksgälden i samband med att myndigheten beslutar om resolutionsplaner för instituten. Riksgälden avser att fatta beslut om resolutionsplaner för storbankerna i december 2016 och för övriga företag under kvartal ett 2017. Att notera är att den ovan beskrivna metoden kan komma att ändras till följd av kommissionens antagande av de tekniska standarder som kommer att tas fram av Eba under 2017 (se avsnitt 2).

6. Effekter för företag

Riksgälden anser att den ovan beskrivna metoden är i linje med regelverkets allmänna princip om proportionalitet eftersom de mindre företagen i och med detta som huvudregel inte kommer att behöva lämna information för resolutionsplaneringsändamål, varken för utförandet av systemviktighetsbedömningen eller för framtagandet av resolutionsplanerna. Enligt en preliminär bedömning kommer 10–15 företag att bli föremål för en fördjupad prövning. Vid denna prövning avser Riksgälden att i första hand använda uppgifter som i olika tillsynssammanhang redan rapporteras in till Finansinspektionen. Dock kan det från fall till fall uppstå behov av att begära in ytterligare information direkt från dessa företag.

Av Riksgäldens promemoria Tillämpningen av minimikravet på nedskrivningsbara skulder framgår att Riksgälden har för avsikt att sätta minimikravet till lika med kapitalkravet för företag vars fallissemang förväntas hanteras genom konkurs eller likvidation.¹³ Eftersom förenklade skyldigheter kommer att gälla för de företag vars fallissemang förväntas hanteras genom konkurs eller likvidation kommer minimikravet inte att utgöra ett ytterligare krav utöver gällande kapitalkrav för dessa företag. Riksgälden har ännu inte fattat beslut om de förslag som presenteras i promemorian men ser i nuläget ingen anledning att ändra de ställningstaganden som förs fram i promemorian avseende minimikravet för företag som omfattas av förenklade skyldigheter.

¹³ Avsnitt 3.5 i promemorian Tillämpningen av minimikravet på nedskrivningsbara skulder, (RG 2016/425), Riksgälden den 26 april 2016.